

Hồi Thứ Hai Mười Ba

LẬP KẾ ĐẢ THƯƠNG ỨNG THẦN

Thiên Trạch lại kể cho Tiểu Hồng nghe tiếp:

– Nếu nỏ độc ở râu rồng với những miếng vảy bằng thép đó vẫn chưa hạ nổi kẻ địch thì bấm ngay miếng vảy thứ ba, liền có một trăm lẻ tám miếng vảy rồng nho nhỏ bắn ra như mưa.

Tiểu Hồng thất kinh, vội hỏi tiếp:

– Chẳng lẽ những vảy rồng ở quanh thân rồng đều có tẩm độc hay sao?

Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Chỉ trừ bốn miếng vảy ở chỗ cán chuyên dùng làm then chốt của máy móc ra, thì còn một trăm lẻ tám miếng vảy khác đều tẩm thuốc độc rất lợi hại, miếng vảy nào cũng có thể bay ra được, vừa nhanh như chớp vừa có ánh sáng lóe mắt. Trong phạm vi rộng ba trượng sẽ biến thành tử địa ngay, đừng nói là người bằng da thịt, cho dù có là người bằng sắt thép cũng không thể thoát được tai kiếp.

Nghe thấy Thiên Trạch nói như vậy, Tiểu Hồng lắc đầu lia lịa và trong lòng rất kinh hoàng. Nàng nhận thấy cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên ấy quả thật lợi hại vô cùng.

Càng nói càng khoái chí, Thiên Trạch kể tiếp:

– Nghiêm lão đệ hãy chớ kinh ngạc vội, lão phu chỉ mới nói có ba thứ ám khí thôi, còn một thứ nữa mới đáng gọi là lợi hại nhất.

Tiểu Hồng cau mày lại hỏi:

– Một trăm lẻ tám miếng vảy rồng đã lợi hại vậy rồi thì làm gì có thứ nào còn lợi hại hơn thế nữa được?

Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Sở dĩ cây roi ấy gọi là Vạn Kiếp Tiên là do hiệu dụng thứ tư của nó. Nói tóm lại người cầm cây roi này mà bấm tới miếng vảy thứ tư thì oai lực của nó phát động còn hơn cả ba món trước nhiều. Dù kẻ địch có là Đại La Kim Tiên cũng không làm sao thoát khỏi tai kiếp ấy.

Tiểu Hồng cười khẩy, lắc đầu đỡ lời:

– Nghiêm mỗ không tin. Lão tiên sinh thử nghĩ xem, những râu rồng hình cây nỏ lại có thêm hai mươi miếng móng rồng bằng thép, cộng với một trăm lẻ tám miếng vảy rồng tẩm thuốc độc sử dụng xong rồi thì con rồng đã thành trần như nhộng rồi, làm gì còn có oai lực lợi hại mà phát động nữa.

Thiên Trạch vừa cười vừa đáp:

– Diệu dụng sau cùng của nó là Vạn Kiếp Long Tương, chỉ nghe cái tên đó thì lão đệ chắc đã đoán ra được rồi chứ?

Ngẫm nghĩ giây lát Tiểu Hồng ủa một tiếng rồi hỏi:

– Chẳng lẽ trong bụng con rồng còn một thứ nước độc rất lợi hại phun ra nữa sao?

Nhìn Tiểu Hồng tỏ vẻ khen ngợi, Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Nghiêm lão đệ thông minh thật, chỉ khẽ nói một cái là hiểu liền. Long nhị ca của lão phu đã phải phái người đi tận Miêu Cương tìm khắp mọi nơi rừng rú mới được mười ba thứ độc được lợi hại, luyện thành tương độc đổ vào hai cái ống đồng rỗng ruột. Hai cái ống ấy thông với mắt rồng, nếu bấm miếng vảy thứ tư thì tương độc bắn ra luôn, hóa thành một làn sương mù độc bay lơ lửng trên không. Dù cho đối phương thân pháp có nhanh như điện cũng không tài nào tránh thoát, dính phải độc tương thì trong nháy mắt sẽ biến thành một đồng nước vàng ngay.

Tiểu Hồng cảm thấy lạnh ngắt, mồ hôi lạnh toát ra, thất kinh hỏi:

– Ngải lão tiên sinh, tám anh chị em của tiên sinh đã danh chấn thiên hạ như thế rồi thì còn sợ hãi gì quần hùng của các môn phái khác mà phải khổ công chế luyện ra cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên làm chi nữa?

Thiên Trạch thở dài đáp:

– Quả thực tám anh chị em kết nghĩa lão phu không coi quần hùng của các môn phái và Ngũ nhạc cao thủ vào đâu thực, nhưng còn một vị cân quốc kỳ anh lợi hại lắm, anh chị em lão phu lúc nào cũng phải đề phòng y thị.

Tiểu Hồng đã biết Thiên Trạch nói chủ nhân mình rồi nhưng vẫn giả bộ làm như không hay hỏi tiếp:

– Có phải là Xà Khiết Mỹ Nhân Lệnh Hồ Sở Sở đấy không?

Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Phải, võ học của y thị cao siêu lắm, nếu so với bát muội U Minh Quỷ Nữ Âm Tố Mai, người có võ công cao nhất trong bọn lão phu thì chưa biết mèo nào ăn mồi nào. Cho nên Long nhị ca mới phải tốn công chế ra cây Thiên Long Vạn Kiếp Tiên để phòng thân.

Tiểu Hồng ờ một tiếng rồi nói:

– Thế ra cây tiên đó là chỉ chuyên dùng đối phó với Lệnh Hồ Sở Sở.

Thiên Trạch thở dài nói:

– Biết mình biết ta thì mới trăm trận trăm thắng được. Bát muội của lão phu tuy là kì tài khoáng thế nhưng Lệnh Hồ Sở Sở oai chấn thiên hạ, công lực của y thị quả thật kinh người nên anh chị em lão phu không thể không đề phòng trước.

Tiểu Hồng muốn biết thêm bí mật của nhóm Bát Hung nên hỏi tiếp:

– Vạn Kiếp Độc Tương độc như thế thì chắc ai trúng phải sẽ không có thuốc chữa rồi phải không lão tiên sinh?

Thiên Trạch vừa cười vừa đáp:

– Bình thường nhị ca của lão bỏ cái lưới rỗng ra thì tất cả các máy móc trong cây roi đều đình chỉ, không khác gì cây roi thường. Tuy nhiên khi gặp đại địch, nhị ca gắn cái lưới rỗng vào thì cây roi đó biến thành một vũ khí rất lợi hại, thân quý trông thấy còn phải kinh hãi thì làm gì có thuốc để giải cứu.

Tiểu Hồng nghe xong, nhớ kỹ trong lòng và nghĩ bụng:

– “Thiên Long Vạn Kiếp Tiên của chúng đã lợi hại như vậy, ta phải nghĩ cách làm thế nào đừng để cho Long Cửu Uyên được giương oai ở trong đại hội Bạch Long Đồi. Bằng không sẽ có không biết bao nhiêu anh hùng hiệp nghĩa bị ngộ tai kiếp bởi võ khí ác độc ấy của chúng”.

Nàng đã dò biết được hư thực của Thiên Long Vạn Kiếp Tiên rồi, chỉ suy nghĩ một lát đã nghĩ ra được một diệu kế có thể khiến cho cây roi ấy giảm mất oai lực ngay.

Diệu kế ấy của nàng là tìm cách lấy trộm cái lưới rỗng, như thế cây roi sẽ trở nên vô dụng, không thể nào phát huy được oai lực của nó nữa.

Hai người lại tiếp tục lên núi Ai Lao.

Sở Sở sai Tiểu Thanh lên núi Ai Lao mục đích là muốn Công Tôn Vi Ngã toại nguyện rồi sẽ chết, khỏi để cho Thế Ngoại Bát Hung lợi dụng.

Tiểu Hồng đi theo Thiên Trạch mục đích là muốn báỉ sư xong sẽ xúi giục Công Tôn Vi Ngã đi dự đại hội Bạch Long Đồi để giúp quần hiệp một tay. Còn nếu Công Tôn Vi Ngã nhất định đi theo bọn Bát Hung thì nàng sẽ nhân lúc y chưa khỏi bệnh mà dạ độc thủ diệt trừ luôn. Vì thế cho nên trước khi vào khu rừng nàng đã chuẩn bị sẵn sàng lưu hoàng, nhựa thông và dầu mỡ...

Thiên Trạch thấy thế ngạc nhiên hỏi:

– Nghiêm lão đệ mang theo những vật này vào trong rừng để làm gì?

Tiểu Hồng vừa cười vừa đáp:

– Ngải lão tiên sinh, Nghiêm mỡ theo tiên sinh không quản ngại nghìn dặm xa xôi đi Nam Hoang, tất nhiên là phải vất vả lắm. Công Tôn Vi Ngã mà nhận Nghiêm mỡ làm đồ đệ thì rất may mắn, còn nếu không thì...

Không đợi cho Tiểu Hồng nói dứt lời, Thiên Trạch đã xua tay nói:

– Nghiêm lão đệ quá lo âu đấy thôi, người có căn bản như lão đệ chính là rất thích hợp được Công Tôn Vi Ngã truyền thụ tuyệt kỹ cho. Nên y mà trông thấy lão đệ thì khi nào y lại không nhận lời chứ?

Tiểu Hồng vừa cười vừa đỡ lời:

– Tính nết của Công Tôn Vi Ngã có tiếng là quái dị, nên Nghiêm mỗ cũng phải đề phòng trước.

Thiên Trạch nhìn những thứ mà Tiểu Hồng sửa soạn với vẻ mặt ngờ ngác hỏi:

– Nghiêm lão đệ làm cho lão phu hồ đồ không hiểu gì hết. Lão đệ sửa soạn hùng hoàng dầu mỡ làm chi? Có liên quan gì đến việc Công Tôn Vi Ngã thuê lão đệ làm đồ đệ hay không đâu.

Tiểu Hồng trợn ngược đôi mày lên lớn tiếng đáp:

– Nếu ông ta nhận Nghiêm mỗ làm đồ đệ thì tất nhiên Nghiêm mỗ sẽ vái ông ta làm sư, suốt đời thờ kính. Nhưng trái lại thì Nghiêm Mộ Lăng này không khi nào lại chịu mất công đi xa hàng ngàn dặm mà không có kết quả gì như vậy. Lúc ấy lẽ dĩ nhiên Công Tôn Vi Ngã là kẻ thù địch với Nghiêm Mộ Lăng này.

Lúc này Thiên Trạch đã hiểu rõ mọi chuyện, thất kinh hỏi:

– Chẳng lẽ lão đệ chuẩn bị những thứ này là để phóng hỏa hay sao?

Tiểu Hồng gật đầu đáp:

– Không thành thầy trò thì là kẻ thù địch, nếu Công Tôn Vi Ngã khinh thường Nghiêm mỗ thì Nghiêm mỗ sẽ phóng hỏa đốt cháy sạch cả khu rừng rậm ấy.

Mắt lộ ánh sáng kì dị, Thiên Trạch nhìn Tiểu Hồng vừa lắc đầu vừa nói:

– Lão phu thực không ngờ người trẻ tuổi như Nghiêm lão đệ mà lại có tâm địa còn độc ác hơn cả bọn Thế Ngoại Bát Hung lão phu nữa.

Trong khi đi đường Tiểu Hồng đã dò biết tính nết của Thiên Trạch nên nàng nghe thấy y nói thế liền vội đỡ lời:

– Xưa nay Nghiêm mỗ đã ngưỡng mộ oai danh của Thế Ngoại Bát Hung, nay lại được lão tiên sinh đoái hoài như vậy. Nếu từ giở trở đi nhóm Thế Ngoại Bát Hung mà ngẫu nhiên có chỗ trống nào thì xin lão tiên sinh cho phép Nghiêm mỗ được thay thế vào chỗ đó.

Tiểu Hồng lại mỉm cười nói tiếp:

– Ngải lão tiên sinh, Công Tôn Vi Ngã là bạn của lão tiên sinh, nếu người nhận thấy Nghiêm mỗ làm như thế là không nên thì chúng ta bỏ việc vào rừng rậm cầu sư cũng được.

Vì việc này Thiên Trạch đã khổ sở vất vả biết bao, khi nào lại chịu xóa bỏ, nên y vội cau mày lại xoa tay gượng cười đáp:

– Nghiêm lão đệ chớ nên có ý nghĩ ấy, lão phu tán thành ý định của lão đệ, nếu không thành thầy trò thì tất nhiên phải trở thành thù địch rồi.

Y vừa nói vừa nghĩ bụng:

– “Mộ Lăng nghĩ như vậy cũng phải, Công Tôn Vi Ngã là người có tuyệt học như thế, nếu chúng ta không lợi dụng được thì nên theo phương pháp của Mộ Lăng mà diệt trừ đi, bằng không y sẽ là mối hậu họa lớn của chúng ta”.

Thế rồi hai người tiếp tục đi đến khu rừng rậm, khi đến nơi hai người không vào ngay mà bố trí sẵn ở bên ngoài những đồ dẫn hỏa, tưới dầu vào những cành lá khô rải rác nhựa thông và hồng hoàng khắp nơi, như vậy chỉ cần một ngọn lửa nhỏ thì cũng đủ làm cho khu rừng ra tro.

Nếu không vì phải chuẩn bị thiêu đốt khu rừng rậm thì có lẽ Tiểu Hồng đã gặp được Công Tôn Vi Ngã trước, và cục diện cũng đã thay đổi hẳn.

Tiểu Hồng mạo danh La Tinh Thạch vào trong rừng yết kiến Công Tôn Vi Ngã nhưng nàng có ngờ đâu Tiểu Thanh đang ẩn núp bên trong bóng tối. Sau khi đã tốn hết công sức mà vẫn không thành công, nàng vừa hổ thẹn vừa tức giận khôn tả. Thiên Trạch cũng nổi giận không kém, y nói:

– Nghiêm lão đệ, bây giờ lão phu mới chịu phục lão đệ có tài biết trước. Thực không ngờ Công Tôn Vi Ngã mù quáng đến thế.

Tiểu Hồng thò tay vào túi lấy đá lửa ra cười khẩy nói:

– Ngải lão tiên sinh, chúng ta đã nói trước với nhau rồi, bây giờ Nghiêm mỗ xin phép phóng hỏa nhé?

Thiên Trạch cũng cười khẩy đáp:

– Nghiêm lão đệ, để lão phu giúp lão đệ một tay. Nếu không đốt lão quái vật ấy ra tro thì lão phu cũng không làm sao mà nguôi cơn giận được.

Thế rồi hai người chia ra làm hai ngả đi thiêu đốt trọn khu rừng rậm ấy, chỉ trong phút chốc cả khu rừng rậm đã biến thành biển lửa.

Tiểu Hồng đứng ở đằng xa nhìn biển lửa vừa cười vừa nói với Thiên Trạch:

– Lão tiên sinh, tiên sinh nói Công Tôn Vi Ngã công lực siêu phàm, vậy y có thoát được tai kiếp này không?

Thiên Trạch lắc đầu đáp:

– Lão quái vật ấy tài ba lắm, có thể nói là xuất quỷ nhập thần. Nếu bình thường thì chưa chắc đã thiêu đốt được y, nhưng bây giờ y bị bệnh bại liệt không sao đi lại được thì tất nhiên không thể nào chạy thoát, chỉ phút chốc nữa thôi y sẽ hóa ra tro ngay.

Tiểu Hồng nghe nói, đảo ngược đôi người một vòng và nghĩ bụng:

– Nhóm Thế Ngoại Bát Hung tên nào tên nấy cũng ác độc vô luân. Ngải Thiên Trạch có biệt hiệu là Bách Tý Ương Thần, sao ta không nhân dịp này diệt trừ luôn y đi? Như vậy thì trong đại hội Bạch Long Đồi có phải quần hiệp bên chính phái sẽ bớt một kinh địch không?

Nghĩ đoạn, nàng ngấm ngầm vận công lực vào bàn tay phải, mặt bỗng làm ra vẻ rất gay gắt khế thì thào với Thiên Trạch:

– Lão tiên sinh đoán không đúng, tiên sinh có nghe thấy trong biển lửa hình như có tiếng chân người không?

Thiên Trạch nghe nói giật mình kinh hãi, một mặt lắng tai nghe một mặt lấy sẵn mấy món ám khí lợi hại ra thủ thế. Y biết tính nết của Công Tôn Vi Ngã quái đản lắm, bất cứ bạn thân đến đâu cũng có thể trở mặt thành kẻ thù ngay nên y ngưng thần phòng bị, hễ thấy hình bóng Công Tôn Vi Ngã xuất hiện là hạ độc thủ liền chứ nhất định không chịu để cho đối phương thoát khỏi khu rừng rậm này.

Y đã được liệt danh vào nhóm Bát Hung thì hiển nhiên công lực rất cao cường, huống hồ lại có ngoại hiệu là Bách Tý Ương Thần, tất nhiên ám khí cũng phải tài ba lắm.

Lúc ấy y đã lấy ra ba món ám khí lợi hại và độc đáo nhất của mình là Hàn Thiết Đảo Tu Châm (kim có gai mọc ngược làm bằng sắt lạnh) cầm tay trái, mười hai hạt Tuyệt Độc Cửu Mang Châu nắm ở tay phải, ngoài ra còn có hai trái Thanh Lân Liệt Hỏa Tử Mẫu Hoàn trong tay áo. Y có thể trong nháy mắt cùng ném ra được một lúc, chỗ khoảng đất rộng chừng năm trượng bao quanh y sẽ đều bị ám khí bao trùm hết.

Y chuẩn bị rất kỹ càng, lợi hại nhưng kẻ địch của y lại ở đằng sau chứ không phải trước mặt. Tiểu Hồng từ từ tiến tới gần vừa cười vừa hỏi:

– Lão tiên sinh có nghe thấy tiếng chân không?

Nàng vừa nói vừa đi tới cạnh Thiên Trạch, tay phải giơ hai ngón trỏ và ngón giữa ra, vận hết công lực nhằm vào yếu huyệt ở mé dưới hông của Thiên Trạch chuẩn bị tấn công.

Tiểu Hồng cũng tự biết công lực của mình còn kém đối phương một bậc, nếu lỡ mãng ra tay mà tấn công không trúng thì không những không còn cơ hội nào tấn công lần thứ hai, mà lúc ấy nàng sẽ bị lâm nguy liền. Vì thế tuy đã đến gần Thiên Trạch nhưng nàng vẫn kiên nhẫn chờ đợi chứ chưa ra tay.

Thiên Trạch vì Tiểu Hồng cùng đi với mình hàng nghìn dặm và thấy nàng không có vẻ gì là khả nghi hết nên y đã coi nàng như người thân tín rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Y nghe thầy Tiểu Hồng nói liền lắc đầu cười nói:

– Nghiêm lão đệ, tuy lão phu chưa nghe tiếng chân người nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tiểu Hồng thấy Thiên Trạch rất bình tĩnh thì biết y đã vận công lực hộ vệ toàn thân, không dễ gì ra tay hạ độc thủ nên nàng mới nghĩ cách để phân tán tâm thần của đối phương, lúc đó mới thừa cơ đánh lén. Nàng hỏi:

– Lão tiên sinh đã chuẩn bị như thế nào:

Rất đắc chí, Thiên Trạch cười hắc hắc nói:

– Một nắm Đảo Tu Trâm, mười hai hạt Tuyệt Độc Cửu Mang Châu với hai ống Thanh Lân Liệt Hỏa Tử Mẫu Hoàn. Ba môn ám khí ấy tuy không lợi hại bằng Vạn Kiếp Tiên của Long nhị ca nhưng cũng đủ tống tiễn Công Tôn Vi Ngã vào Uổng Tử Thành chứ không sai.

Nghe thấy y nói vậy, Tiểu Hồng càng kinh hãi và nhận ra rằng Thiên Trạch được giang hồ gọi bằng ngoại hiệu Bách Tý Ương Thần như vậy không phải là nịnh bợ y mà gọi bừa. Nàng nghĩ bụng:

– “Nếu ta không hạ nổi y thì không thể nào thoát nổi nhưng món ám khí rất lợi hại đó”.

May mắn thay lúc ấy trong rừng có một cây khô bị ngọn lửa đẩy bắn lên cao, trong không khác gì có một cái bóng người nhảy lên vậy. Tiểu Hồng nhanh trí chỉ vào cái bóng la lớn:

– Công Tôn Vi Ngã kia, lão tiên sinh mau dùng ám khí tấn công đi.

Vì quá úy kỵ Công Tôn Vi Ngã nên Thiên Trạch vừa nghe Tiểu Hồng la lên như thế thì không kịp suy nghĩ đã vội ném luôn Đảo Tu Châm và Tuyệt Độc Cửu Mang Châu về phía cây khô. Nhưng y chưa kịp ném nốt hai ống Thanh Lân Liệt Hỏa Tử Mẫu Hoàn thì đã cảm thấy dưới hông tê tái, yếu huyết đã bị Tiểu Hồng điểm trúng bất ngờ.

Thấy Thiên Trạch té lăn ra đất thì Tiểu Hồng mới biết mình đã thành công. Nàng thở hắt ra một cái, điểm hết tứ chi kinh huyết của đối phương rồi mới giải yếu huyết cho y.

Thiên Trạch từ từ tỉnh lại, thấy tay chân cứng ngắc, nằm yên trên mặt đất không sao cử động được, mắt liền lộ hung quang nghiêng răng quát hỏi:

– Nghiêm Mộ Lăng, lão phu không quản ngại nghìn dặm xa xôi đưa người đi đầu sư học võ. Tuy không được Công Tôn Vi Ngã thân nhận nhưng lão phu đã vì người mà tổn không biết bao nhiêu công sức rồi. Tại sao người đột nhiên hạ độc thủ, lấy oán báo ơn như thế?

Tiểu Hồng cười cười hỏi lại:

– Người đoán thử xem?

Ngẫm nghĩ giây lát, Thiên Trạch lại nổi giận đáp:

– Lão phu hiểu rồi, tên họ người là Nghiêm Mộ Lăng, tất nhiên phải là anh em của Nghiêm Mộ Quang rồi.

Không cần dấu diếm nữa, Tiểu Hồng dùng giọng thiếu nữ cười khúc khích lắc đầu trả lời:

– Người đoán sai rồi.

Bỗng nghe nàng nói giọng đàn bà, Thiên Trạch thất thanh hỏi:

– Người là gái giả trai ư?

Tiểu Hồng gật đầu đáp:

– Ta là Tạ Tiểu Hồng nữ tỳ thân cận của Xà Khiết Mỹ Nhân Lệnh Hồ Sở Sở.

Thiên Trạch kinh ngạc và sợ đến mất vía, hậm hực nguýt Tiểu Hồng mấy cái rồi từ từ nhắm mắt lại.

Tiểu Hồng thấy thế ngạc nhiên hỏi lại:

– Tại sao người nhắm mắt?

Thiên Trạch gượng cười đáp:

– Người là một trong hai nữ tỳ của Sở Sở thì sao không giết ta ngay đi? Chẳng lẽ người đã tự nhận là người hiệp nghĩa mà còn định dùng thủ đoạn tàn nhẫn hành hạ ta, để ta phải chịu tội sống trước rồi mới giết ta chăng?

Tiểu Hồng tức cười đáp:

– Người cứ yên tâm mở mắt ra mà nói chuyện, ta không giết người đâu.

Thiên Trạch mở mắt ra kinh ngạc hỏi:

– Người đã điểm huyết cho ta không cử động được như thế này rồi sao người lại không chịu ra tay giết?

Tiểu Hồng đáp:

– Với ma đầu hung ác như người ta đã điểm huyết được rồi thì có lẽ nào lại không giết. Nhưng chủ nhân của ta cấm không được giết người không có năng lực chiến đấu như người bây giờ, cho nên ta mới không muốn giết người.

Nghe thấy Tiểu Hồng nói như thế, Thiên Trạch cảm thấy còn hy vọng sống sót nên y cười khẩy nói:

– Nếu thế người giải huyết ngay cho ta đi rồi chúng ta sẽ đấu một trận công bằng.

Tiểu Hồng lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

– Người đừng có nằm mơ. Tuy ta không muốn trái lệnh của chủ nhân, nhưng không khi nào ta đã bắt được rắn rồi lại dại dột không giết đi mà còn thả ra để cho nó cắn mình cả.

Nghe thấy nàng nói như vậy thì Thiên Trạch nản chí vô cùng, nhưng y vẫn nghĩ cách nói khích, cười như điên khùng mà hỏi lại Tiểu Hồng:

– Thế ra Thanh, Hồng nhị nữ hầu hạ Xà Khiết Mỹ Nhân Lệnh Hồ Sở Sở lại chỉ có can đảm như vậy thôi đấy.

Tiểu Hồng cười khúc khích nói:

– Người đừng có nói khích nữa. Ta tự biết dù võ công có địch nổi người, nhưng cũng không dám so tài với Bách Tý Ưng Thần có nhiều chất độc như vậy đâu.

Thiên Trạch nghe nói thở dài một tiếng, lại hỏi tiếp:

– Tạ Tiểu Hồng, người không chịu giết ta, cũng không muốn thả ta, vậy người giữ ta lại đây làm gì?

Tiểu Hồng xéch ngược đôi lông mày lên, thủng thẳng đáp:

– Bây giờ bốn cô nương đang nghĩ cách xử trí người đây.

Thiên Trạch lạnh lùng nói tiếp:

– Người khỏi cần phải nghĩ ngợi làm gì. Nếu không giết thì tha lão phu ngay, chứ không còn con đường thứ ba nào đâu.

Tiểu Hồng cười khẩy một tiếng, lắc đầu nói:

– Ai nói là không? Thế nào ta cũng nghĩ ra được một cách xử trí lý tưởng.

Thiên Trạch gượng cười nói tiếp:

– Người làm gì còn có cách xử trí nào lý tưởng như người vừa nói được nữa?

Tiểu Hồng hờn hờ nói:

– Nói cho người biết cũng không sao. Cách xử trí của ta là có thể khiến người không chết, nhưng không chết lại không được, mà còn nghĩ cách lợi dụng việc ngày hôm nay nữa.

Thiên Trạch cau mày lại nói:

– Nói cứ như mơ. Thiên hạ làm gì có chuyện như vậy, chỉ hai câu “có thể không chết” và “không chết cũng không được” đã mâu thuẫn tới cực điểm rồi.

Tiểu Hồng mỉm cười nói:

– Chẳng mâu thuẫn chút nào. Ta khiến người có thể không chết là ta tuân theo lời chủ nhân ta, không hạ thủ giết người không có năng lực phản kháng. Còn khiến người không chết không được là khỏi để hổ mà mang họa. Nếu còn có thể lợi dụng được chuyện hôm nay thì như vậy có phải là tam toàn kỳ mỹ, một kiệt tác rất đặc trí không?

Thiên Trạch thở dài một tiếng nói:

– Ý nghĩ của người quả thật cao siêu, nhưng tiếc thay kiệt tác đó lại không thể nào hoàn thành được. Ta khuyên người nên chọn một trong hai cách “giết” hoặc “tha” mà nhanh nhẩu lựa chọn ngay đi.

Tiểu Hồng bĩu môi, cười khẩy đáp:

– Xưa nay ta vẫn tin tưởng không có việc gì không sao hoàn thành được. Nếu trong nửa tiếng đồng hồ mà ta không nghĩ ra được diệu kế lý tưởng ấy thì ta tha

chết cho người.

Lại thấy có hy vọng sống sót, Thiên Trạch nói:

– Tạ Tiểu Hồng, ta biết ngươi là tỳ nữ cứng của Lệnh Hồ Sở Sở, chắc không khi nào ngươi lại nuốt lời hứa mà làm mất sĩ diện của chủ nhân ngươi. Ta đợi ngươi nửa giờ, chắc cũng chưa khốn khó như Công Tôn Vi Ngã mười tám năm qua.

Tiểu Hồng nghe tới đó bỗng kêu ò lên một tiếng vẻ mặt hớn hở. Thiên Trạch thắc mắc vội hỏi:

– Tại sao ngươi mừng rỡ như thế?

Tiểu Hồng không trả lời câu hỏi của y mà chỉ lẩm bẩm nói:

– Đi mòn giày sắt không sao thấy, gập gối nơi đây chẳng tốn công.

Thiên Trạch giận dữ quát hỏi:

– Sao ngươi không trả lời mà nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Tiểu Hồng cười đáp:

– Vì ngươi đã giúp ta nghĩ ra được diệu kế rất lý tưởng. Ai bảo ngươi nhắc nhở đến Công Tôn Vi Ngã làm chi để ta nhận thấy chỉ có cách để cho ngươi và lão quái vật đó chịu chung số phận mới là lý tưởng nhất.

Thiên Trạch quát:

– Ngươi định phóng hỏa đốt chết lão phu ư?

Tiểu Hồng lắc đầu vừa cười vừa đáp:

– Bồn cô nương không đốt chết ngươi đâu, chỉ phế hai chân ngươi đi, để ngươi cũng như Công Tôn Vi Ngã không sao đi lại được mà nằm yên trong khu rừng rậm khác ở trong núi Ai Lao này.

Thiên Trạch hậm hực quát mắng:

– Biện pháp này đủ tỏ rõ ngươi tàn nhẫn như thế nào, mà cũng không thích hợp với điều kiện lý tưởng mà ngươi nói...

Tiểu Hồng cười hì hì ngắt lời:

– Công Tôn Vi Ngã bị tê liệt, bán thân bất toại, một mình sống ở trong rừng rậm nhin đói nhin khát mà cũng sống được mười tám năm liền. Bây giờ ta phế hai chân ngươi đi, để ngươi bị giam hãm trong một khu rừng khác, như vậy chẳng hợp với lời dạy bảo của chủ nhân ta, khiến ngươi có thể không chết là gì? Thật là chỉ có cách ấy là lý tưởng nhất.

Thiên Trạch cười khẩy, chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Hồng đã nói tiếp:

– Công Tôn Vi Ngã công lực thông thần, có thể cho là võ lâm đệ nhất quái kiệt. Y tạo nên một kỷ lục khiến cho người khác không dám tin là sống trong hoàn cảnh như thế mà vẫn được mười tám năm. Nhưng ngươi thì ta dám chắc là không

quá mười tám ngày đâu.

Chỉ nghe tiếng Thiên Trạch nghiêng răng cồm cộp.

Tiểu Hồng vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Sự tao ngộ của người đã có sự chứng minh của Công Tôn Vi Ngã là có thể không chết. Tuy nhiên vì người quá hèn kém nên sẽ không chết không được.

Nghe tới đó, Thiên Trạch biết mình không còn hy vọng gì sống sót nữa, hai mắt như đổ lửa, căm hờn nhìn Tiểu Hồng nghiêng răng mím môi nói:

– Tạ Tiểu Hồng, hiện giờ Ngải Thiên Trạch ta bị ám hại đành để cho người tùy ý, muốn giở thủ đoạn độc ác như thế nào đối phó thì mặc người. Nhưng vạn nhất mà ta thoát được thì sự trả thù của ta thế nào cũng gấp trăm, gấp nghìn lần thủ đoạn của người đó.

Tiểu Hồng cười khẩy mấy tiếng nói:

– Ngải Thiên Trạch, đừng nói người không có hy vọng gì thoát chết, mà dù người có như con rùa bò ra được khu rừng rậm rạp gặp lại ta, thì chẳng lẽ ta lại sợ một lão quái vật hai chân đã tàn phế như người sao?

Nói xong nàng vận kinh lực nhắm hai đầu gối của Thiên Trạch mà đánh mạnh xuống.

Yếu huyết bị kiềm chế không thể nào tránh né được, Thiên Trạch chỉ nghe thấy lách cách mấy tiếng, xương đầu gối đã bị Tiểu Hồng đánh đến gãy vụn.

Sự đau khổ cả tinh thần lẫn thể xác này thì dù là người sắt đá cũng không sao chịu nhin được. Thiên Trạch rống lên một tiếng vừa đau đớn vừa căm hận, chết giắc luôn.

Khi y tỉnh dậy thì thấy Tiểu Hồng vẫn còn đứng trước mặt y, tất cả ám khí đã bị Tiểu Hồng lục soát lấy hết, vứt một đồng trên mặt đất.

Thiên Trạch nhin đau quát hỏi:

– Tiện tỳ độc ác kia, thủ đoạn cũng đã dở ra rồi sao còn không bước đi, đứng lại đây làm gì nữa?

Tiểu Hồng nghiêm mặt đáp:

– Ngải Thiên Trạch, người ám ức cái gì? Nên biết lưới trời lồng lộng, không thưa chút nào. Ngày hôm nay người bị như vậy, tuy thảm khốc thật, nhưng người nên nhớ đó là do ngày thường hai tay dính đầy máu tanh của người đã gây nên. Tạ Tiểu Hồng này du hiệp giang hồ, thay trời hành đạo, ta chỉ phế hai chân mà để lại hai tay là vì ta còn nghĩ đến việc hai ta đã đi chung với nhau cả một đoạn đường dài. Nếu người còn sửa bậy thì đừng trách ra đến một chút tình hương hỏa cũng không để lại đâu đấy.

Trước những lời lẽ đanh thép như vậy, một kẻ hung ác như Thiên Trạch cũng

phải sợ hãi. Y chỉ thở dài một tiếng rồi nhắm hai mắt lại, không nói năng gì nữa.

Tiểu Hồng hừ một tiếng, nói tiếp:

– Ta ở lại đây chưa đi ngay là vì người đường hoàng không bao giờ làm việc thâm lén. Ta còn hai câu này, cần phải nói rõ cho người nghe.

Thiên Trạch nói:

– Người còn lời lẽ gì thì mau nói đi.

Tiểu Hồng vừa cười vừa nói tiếp:

– Ta có ba thứ lý tưởng tất cả, vừa rồi mới chỉ nói cho người nghe có hai thôi, còn một thứ ta chưa nói, chẳng hay người có muốn nghe không?

Thiên Trạch cười khẩy trả lời:

– Ta nhớ rồi, người muốn hết sức lợi dụng câu chuyện đã xảy ra ngày hôm nay chứ gì?

Tiểu Hồng gật đầu nói:

– Phải, và bây giờ ta đã nghĩ ra rồi.

Thiên Trạch lại cười khẩy nói:

– Ta đã bị ám hại, cùng lắm chỉ như lời người vừa nói là không chết không được mà phải chết ở trong núi Ai Lao này thôi. Ta không tin người tàn phế như ta mà người còn nghĩ ra được cách gì để lợi dụng nữa.

Tiểu Hồng không nói gì, cúi xuống nhặt một trái Thanh Lân Liệt Hỏa Tử Mẫu hoàn trong đồng áo khí lên rồi mới nói:

– Cái này có phải là ám khí độc đáo của người đấy không?

Thiên Trạch mím môi gật đầu, y nghĩ bụng:

– “Vừa rồi ta không đề phòng mà bị y thị hành hạ thế này, nếu không chỉ cần một trái Thanh Lân Liệt Hỏa Tử Mẫu Hoàn này cũng đủ khiến y thị cầu sống không được mà cầu chết cũng không xong”.

Tiểu Hồng thấy Thiên Trạch gật đầu liền nói tiếp:

– Nhờ vào cái này ta đã nghĩ được một cách lợi dụng rất hay.

Nghe thấy Tiểu Hồng nói vậy, Thiên Trạch cau mày quát:

– Tà Tiểu Hồng, ta đã thành phế nhân thì thứ ám khí kia còn chỗ nào có thể lợi dụng được nữa? Chẳng lẽ người muốn ép ra truyền thụ cách sử dụng cho người hay sao?

Trong lời lẽ của y có âm mưu rất ác độc, vì trái Liệt Hỏa Tử Mẫu Hoàn này chế tạo rất đặc biệt. Nếu như Tiểu Hồng bấm nhầm cái chốt là trái đạn nổ ngay tại chỗ, người cầm trái đạn đó không thể tránh kịp, thế nào cũng nát thịt tan thân.

Nhưng Tiểu Hồng rất thông minh, chỉ nghi giọng nói của y cũng biết ngay là bên trong có âm mưu rồi, liền mỉm cười nói:

– Con rết đen đến chết vẫn không cứng, lão ma đầu người khi nào lại bỏ lỡ cơ hội giở trò quỷ để mà giết hại ta.

Thiên Trạch nghe nói kinh hãi thâm, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ đứng đưng, gượng cười đáp:

– Thật là đa nghi!

Tiểu Hồng cười nói tiếp:

– Người ta vẫn thường nói là khi gặp số may thì mạnh như một con rồng, khi đã thất vận thì yếu như một con giun. Bây giờ người đang bị xui nên những âm mưu độc kế mà người nghĩ ra đó cũng biến thành những mưu kế rất giản dị, đưa trẻ lên ba cũng biết. Người thử nghĩ xem nếu người không có ý ám hại ta thì người xúi ta ép người chỉ cách sử dụng làm chi?

Biết độc kế của mình không thể thi hành được, Thiên Trạch càng tức giận, cười gằn nói:

– Người đã không dám sử dụng nó thì nó còn giá trị gì cho người lợi dụng?

Tiểu Hồng mỉm cười đáp:

– Giá trị không phải ở cách sử dụng mà ở tính chất của nó. Bây giờ ta mang nó đi núi Lục Bàn báo tin cho Long Cửu Uyên hay, nói rằng có một vị tên là Ngải Thiên Trạch bị người ta ám hại trong núi Ai Lao, lúc sắp chết có nhờ ta đem cái này làm bằng cớ đi kiếm Long nhị ca của y để trả thù hộ.

Nghe tới đó, Thiên Trạch thất kinh quát:

– Sao? Người còn muốn mưu hại cả Long nhị ca của ta hay sao?

Bĩu môi lắc đầu, Tiểu Hồng đáp:

– Tỳ nữ cưng của Lệnh Hồ Sở Sở có khi nào lại tính toán đơn giản như thế. Ta không những thừa cơ diệt trừ Long Cửu Uyên mà còn nghĩ cách lấy cho được cây roi Thiên Long Vạn Kiếp để đến ngày đại hội Bạch Long Đồi sẽ đem ra dùng gậy ông đập lưng ông mà quét sạch Thế Ngoại Bát Hung cùng Tây Nhạc Tam Quái. Dù ta không lấy được cây roi ấy thì cũng sẽ tìm cách phá hủy nó đi để cho Long Cửu Uyên không còn cây vào nó để giết hại những chính nhân hiệp sĩ nữa.

Thiên Trạch nghe tới đó trong lòng kêu nguy tai, nhưng bây giờ người đã thành tàn phế nên chỉ trợn đôi mắt hung ác lên nhìn Tiểu Hồng chằm chằm mà thôi.

Tiểu Hồng không thềm đếm xỉa tới Thiên Trạch nữa, lấy một cái khăn tay ra gói hai trái Liệt Hỏa Tử Mẫu Hoàn lại, rồi lần lượt phá hủy hết những ám khí còn lại.

Những ám khí đó Thiên Trạch đã tốn hết tâm huyết cả đời mới tạo ra được, và nhờ chúng mà thành danh khắp thiên hạ. Nay chính mắt trông thấy chúng bị Tiểu Hồng phá hủy tan tành thì một kẻ hung ác tuyệt đời thế cũng không thể không đau lòng đến ứa nước mắt. Sau y mới dùng giọng lạnh lùng hằn học quát:

– Tạ Tiểu Hồng người nghe đây. Ngải Thiên Trạch này không chết thì thôi, chỉ cần còn sống ra được khỏi núi Ai Lao thế nào ta cũng tìm cách bắt giữ lấy người, rồi cho người nếm đủ trăm điều nhục nhã đau khổ, tới khi chết rồi cũng bị ta lấy xương, tóc ra luyện thành ám khí, như thế mới nguôi được cái hận hôm nay.

Tiểu Hồng cầm gói Liệt Hỏa Tử Mầu Hoàn gật đầu vừa cười vừa nói:

– Hay lắm, nếu mặt trời mọc ở phía Tây thì người sẽ có thể toại nguyện. Ta cũng vui lòng khẩn trời xanh cho người ra được núi Ai Lao này và nghĩ ra cách bắt giữ ta.

Thiên Trạch lại hỏi tiếp:

– Người bỏ đi ngay bây giờ ư?

Tiểu Hồng tủm tủm cười đáp:

– Ta đã nói xong rồi thì còn ở lại đây làm gì? Bây giờ ta sẽ lên núi Lục Bàn để diệt trừ tên Thốc Đình Thương Long Long Cửu Uyên.

Thiên Trạch hậm hực nói tiếp:

– Khoan đã, lời thì nói xong rồi nhưng việc thì người đã làm xong đâu?

Tiểu Hồng vẫn mỉm cười đáp:

– Người khỏi cần lo ngại, bình sinh Tạ Tiểu Hồng này nói thế nào thì sẽ làm đúng thế ấy. Ta đã nhận lời để lại chút tình hương hỏa cho người thì trước khi đi tất nhiên ta phải giải huyết ở hai cánh tay cho người chứ.

o O o